

GLAS

Toneelspel in drie bedrijven

door

BENNY BRAEM

TOONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

bestellen@toneelfonds.be

www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GLAS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **BENNY BRAEM** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2008/220/31
ISBN 978-90-385-10309

© 2008 Toneelfonds J. Janssens/Benny Braem
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet in NEDERLAND worden aangevraagd bij: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten,
De Friese Poort 106 – 1823 BT Alkmaar

Telefoon (072) 5112135 – website www.ibva.nl email info@ibva.nl.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen

PERSONAGES

(3 dames - 5 heren)

RUDY: Rond de vijftig, hij is eigenaar van een bruin café. Hij is nogal rechts van opvattingen.

ADRIE: De vriend van Rudy, niet zo snugger, maar met het hart op de juiste plaats.

JORIS: Jonge kerel, heeft zo zijn eigenaardigheden.

MARINA: Rond de veertig en een vaste klant in het café, waar ze steeds aan het raam zit. Ze geeft regelmatig commentaar over wat er zich buiten afspeelt.

ODETTE: Zelfde leeftijd als Marina, goede vriendin van Marina, vertoeft ook regelmatig in het café. Ze is te jeugdig gekleed voor haar leeftijd.

MICHEL: Heel joviale buschauffeur, ook kind aan huis.

LUC: Rond de veertig, onbekende die toevallig in het café komt.

SOFIE: Jong meisje met goed voorkomen. Ze spreekt Nederlands met een licht accent.

DECOR

Het is een bruin café, waarin het raam dat uitkijkt op de straat een belangrijke plaats heeft. Toog en raam moeten makkelijk speelbaar tegenover elkaar worden opgesteld. Er is een deur naar de straat en een naar de gang waar keuken en toilet in uitkomen. Enkele tafeltjes maken het geheel af.

KORTE INHOUD

Het verhaal speelt zich af in een bruin café rechtover een bushalte. Rudy runt zijn zaak op zijn manier en geeft ongevraagd zijn eigen kijk op de wereld. Deze mening is duidelijk gebaseerd op het onveiligheidsgevoel dat door de media wordt gestimuleerd. De stamgasten kennen en verdragen elkaar, tot er op een dag een onbekende binnenstapt. Het is duidelijk dat hij naar iemand of iets op zoek is. Of is juist iemand naar hem op zoek? Door zijn komst gebeuren er plotseling allerlei zaken die niemand in de hand heeft. De gekende routine van elke dag wordt door elkaar gehaald en de zekerheden worden in vraag gesteld. Goede bedoelingen, vertrouwen en vriendschap worden op de proef gesteld. Deze eigenschappen blijken even breekbaar als glas.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1: Marina, Rudy, Joris, Adrie

(Marina zit op haar vaste plaats bij het venster. Dit is haar uitkijk op het leven. Hierbij geeft ze regelmatig commentaar op hetgeen zich buiten afspeelt. Joris staat aan de toog en drinkt een koffie. Rudy is de stoelen terug op de grond aan het zetten.)

MARINA: Het is hier nog rustig.

RUDY: Om acht uur, wat zou je willen.

MARINA: Ja dat is waar.

RUDY: Voor mij mag dat zo nog een tijdje blijven. Het was weeral voorbij twee uur vannacht als de laatste klant hier de deur uitwalpte.

MARINA: Dan heb je ook niet veel geslapen.

RUDY: Vier uurtjes. Ik ben dat gewoon.

MARINA: Waar dat jij dat allemaal voor blijft doen, is mij een vraag.

RUDY: Wat moet ik anders?

MARINA: Een beetje gaan profiteren van het leven. Je hebt niemand in je weg.

RUDY: Gaan rentenieren en heel de dag op mijn gat zitten, nee merci. Dan word ik zot.

MARINA: Ja het is jouw leven.

RUDY: Daarbij, wat zou je zonder mij moeten beginnen. Ik ben je toeverlaat en je klaagmuur. Komt je vriendin niet vandaag?

MARINA: Nee, ons Odetje moest vandaag gaan babysitten bij haar dochter. Dat wist je toch, ze heeft het gisteren nog verteld.

RUDY: Meisje, als ik alles moest onthouden wat ze tegen mij zeggen, dan had ik een kop als een olifant.

MARINA: Zo te zien heb je dan toch al heel wat onthouden.

RUDY: Ik weet wie het zegt.

MARINA: Haar dochter ging zich vandaag laten steriliseren. Ze hebben drie kadees op vier jaar tijd.

RUDY: Op vier jaar, die hebben goed geboerd.

MARINA: Dat vond Odette ook en daarom had ze tegen haar dochter gezegd, dat Jean er beter eens aan zou denken om er een knoop in te laten leggen.

RUDY: Oei, dat doet zeer zulle.

MARINA: Ja, dat vond Jean ook. En toen zat het spel op de wagen. Waar dat schoonmama zich mee moeide. Je kent dat, het ging van kwaad naar erger. Hij heeft in geen maand tegen haar gesproken.

RUDY: In feite had Jean toch gelijk. Als schoonmoeder moet je je daar toch niet mee bemoeien. Ik zeg altijd: zaken die zich tussen de lakens afspelen, dat is voor degenen die ertussen liggen, daar moet niemand anders zich iets van aantrekken.

MARINA: Oh, die mannen zijn allemaal hetzelfde. Eerst staan ze ermee te zwaaien als een lasso. Maar als ze hun verantwoordelijkheid moeten opnemen, vinden ze niets meer terug in hun broek.

RUDY: Dat is toch wel een ernstige ingreep.

MARINA: Puch, een sneetje van één centimeter.

RUDY: Ja, maar als ze op die plaats verkeerd snijden is een centimeter toch redelijk veel.

MARINA: Broekschijters zijn jullie.

RUDY: Maar waarom is haar dochter dan gegaan?

MARINA: Ze kwamen er niet uit en ze hebben erom geloot. Hij heeft aan het langste eindje getrokken.

RUDY: Hier zie, je koffietje.

MARINA: (*Ze kijkt door het raam.*) Die van hier rechtover gaat ook weer op stap. Ik vraag mij af of die niets anders te doen heeft. Dat is al een paar keer deze week. Nu heeft die weer wat anders aan. Gisteren had die zo een felgroen kleedje aan en vandaag zit ze in het geel.

RUDY: Dan is het tijd om ze te plukken.

MARINA: Onnozelaar.

RUDY: Je zou daar beter eens een voorbeeld aan nemen. Als ik mij niet vergis heb jij zeker al drie weken hetzelfde aan.

MARINA: Het is een goeie die dat zegt, veel spiegels zullen er in jouw slaapkamer toch ook niet hangen.

RUDY: Dat zou jij wel graag willen weten. Je zou daar nog eens aardig van kunnen verschieten. Dit is mijn werkkledij.

MARINA: Dat is daar niet pluis als je het mij vraagt.

RUDY: Wat wil je daar nu mee zeggen?

MARINA: Dat is toch niet normaal, dat is al de derde keer deze week dat ze aan de bushalte staat.

RUDY: Die zal graag gaan winkelen.

MARINA: Om acht uur? Jij bent toch wat wereldvreemd. Het is te horen dat jij niet veel buiten komt. De winkels waar die kakmadammen binnenlopen, die gaan maar ten vroegste om tien uur open.

RUDY: Of haar moeder is ziek en ze gaat dat mens wat helpen.

MARINA: Zo opgekalefaterd zeker.

RUDY: Jij moest bij de BOB gaan, de mensen wat bespioneren, dat zou je goed afgaan. Je wordt daar zelfs betaald voor dat soort werk.

MARINA: Ik heb het niet zo voor werk.

RUDY: Zo ken ik er nog wel een paar. Maar daar zijn er niet veel die zich 't kunnen permitteren om niet te moeten gaan werken.

MARINA: Let op, ik heb niets tegen werk, maar ik kan niet zo goed overweg met de bazen.

RUDY: En de bazen niet met jou.

MARINA: Waarom denk je dat ik nooit getrouwd ben? Ik doe wat ik wil en ik kom niets te kort.

RUDY: 't Is voor elk zoveel niet.

MARINA: Joris, uw bus is er.

JORIS: Merci, tot morgen. *(Hij vertrekt.)*

MARINA: Dat is ook een speciale.

RUDY: Waarom?

MARINA: Die komt hier elke morgen binnen, exact om kwart voor acht. Hij gaat altijd op hetzelfde krukje aan de toog zitten, terwijl dat alle krukjes leeg zijn. Die zegt geen woord.

RUDY: Ja, dat is geen familie van jou.

MARINA: Amaai, als je met vijftig van die kadees een feest moest geven, daar zou nogal ambiance zijn.

RUDY: Dan konden ze jou vragen als discjockey.

MARINA: Lang geleden heb ik één keer gezegd dat zijn bus er was, omdat ze een beetje vroeger was dan gewoonlijk. Vanaf dat moment rekent die er gewoon op dat ik hem verwittig. Als ik niets zou zeggen, dan denk ik dat hij zelfs zou blijven zitten. Kijk, kijk... voor dat hij instapt staat hij al met zijn abonnement boven zijn hoofd, dat doet hij nu elke keer.

(Het blijft een tijdje stil.)

Volgens mij houdt die aan.

RUDY: Joris?

MARINA: Maar nee, die van hier rechtover. Ik ben er zeker van. Haar vent is de deur nog niet uit of madame plamuurt zich op en vertrekt. En tegen 's avonds zit ze terug thuis braaf patatjes te schillen.

(Adrie komt binnen.)

RUDY: Van een patatje gesproken.

ADRIE: Dertien waren er. Dertien. Ik ruik er nog naar. Je moet eens ruiken.

MARINA: Nee merci.

ADRIE: Jij hebt gisteren die stronten niet opgekuist.

RUDY: Natuurlijk niet, ik had op onze Adrie gerekend.

ADRIE: (*Tegen Marina*) Dertien van twee dobbermannen, dat is van langer dan één dag, hé Marina.

MARINA: Bij mij zou dat van meer dan een maand zijn, maar ik heb wel wat last van constipatie.

RUDY: Constipatie.

MARINA: Ja, je verstaat mij toch. Zeg waarom houd je eigenlijk twee honden? Je hebt van heel de dag geen tijd om ernaar te kijken.

RUDY: Dat is mijn afschrikmiddel tegen moeilijke vrouwen, inbrekers en bruine mannetjes.

MARINA: Bruine mannetjes?

RUDY: Al dat vreemd volk dat hier ronddoelt. Je weet helemaal niet wat die eigenlijk willen. Maar volgens mij niets goed. Nee ik moet er niets van hebben. Ik weet dat die kadees niets van een hond moeten hebben, dus ben ik er zeker van dat ze mij met rust zullen laten.

MARINA: Ik ben van één ding zeker, als je Adrie niet moest hebben, dan hadden je keffers elkaar al opgegeten.

ADRIE: Voilà Marina, goed gezegd. Jij denkt zeker dat ik dat voor mijn plezier doe? Elke keer dat ik ermee ben gaan wandelen, zijn mijn armen zoveel langer geworden.

RUDY: Adrie, dat is je trui die te kort is. Daarbij Adrie moet dat niet doen. Hij heeft het zelf voorgesteld.

ADRIE: Ja, dat is waar.

RUDY: En hij doet dat niet gratis.

MARINA: Dat zou er nog moeten bijkomen.

RUDY: Hij verdient daar zijn drank mee.

ADRIE: Geef mij dan maar een witteke.

RUDY: Het is nog maar goed acht uur. Ga je nu al aan de wittekes beginnen, tegen deze middag heb je niets meer over.

ADRIE: Hoeveel kost een witteke?

RUDY: Twee euro, maar je moet dat toch niet betalen.

ADRIE: Hoeveel kost een koffie?

RUDY: Een euro en tien cent.

ADRIE: En een pintje?

RUDY: Evenveel.

(Adrie neemt een papiertje en een potlood en begint te schrijven.)

Wat ben je van plan? Ga jij ook een café beginnen, dat je al die prijzen moet weten?

MARINA: Dat zou wat zijn. Daar zou volk naar komen kijken. Een cafébaas die zichzelf rijk drinkt. De redding voor de horeca.

ADRIE: Hoeveel drankjes heb ik vandaag verdiend?

RUDY: Laat ons zeggen, ... zes.

ADRIE: Twee euro min één euro en tien cent, dat is

(Het duurt en er komt niet echt een antwoord.)

MARINA: 90 cent.

ADRIE: 90 cent. 90 cent maal zes.

(spel tussen de twee anderen omdat Adrie probeert te rekenen.)

Neem vijf drankjes, want de tafel van zes kan ik niet zo goed. 90 cent maal vijf dat is 45 en een nul daarachter dat is 450. Hoeveel is dat in euro's?

MARINA: Vier euro en vijftig cent.

ADRIE: Voilà Rudy, je gaat mij niet bij mijn pietje hebben. Als ik wittekes drink heb ik vier euro's en vijftig cent meer verdiend dan als ik een pintje of een koffie drink. Voor die vier euro en vijftig cent kan ik zeker nog vier pintjes drinken deze namiddag.

MARINA: Wie is er hier de slimste?

ADRIE: Schol.

RUDY: Ons Heer moet van alles zijn getal hebben.

Scène 2 : Luc, Rudy, Adrie, Marina, Michel

(Ondertussen is er voor hen een vreemde binnengekomen. De drie zijn dat niet gewoon en het gesprek valt stil.)

LUC: Een koffie alsjeblieft.

(De onbekende blijft recht staan, knikt eens naar Marina die terug knikt. Het blijft stil. De onbekende probeert door het venster naar buiten te kijken. Adrie tracht de aandacht te trekken en knikt overdreven.)

RUDY: Alsjeblieft. *(geeft hem de koffie.)* Zacht weer vandaag.

LUC: Dat valt wel mee. Wij mogen niet klagen.

RUDY: Nee, vorige maand was het heel wat minder.

LUC: Zeg dat wel. Kan ik hier eventjes naar het toilet?

ADRIE: Ja, langs daar en dan de eerste deur rechts. *(hij denkt na en maakt gebaren met zijn handen.)* Nee, links! Links hé Rudy?

RUDY: Ja, links.

ADRIE: Ja, ja want rechts is de keuken.

LUC: Merci.

MARINA: Die heb ik hier nog nooit zien passeren. Het is nochtans geen lelijke, hij zou mij zijn opgevallen.

ADRIE: *(lachend)* Hij heeft jou misschien voor het raam zien zitten en daarom is hij binnengekomen.

MARINA: Hij zegt weer iets.

RUDY: Nu weet ik waarom dat er hier meer volk voorbijgaat, dan dat er binnenkomt.

MARINA: Zal het gaan! *(Ondertussen kijkt ze naar buiten.)* Die snotneuzen moeten precies weer niet naar school. Die hangen hier al een hele tijd rond. Het is toch nog geen vakantie? Dan verschieten ze ervan dat ze gebuisd zijn.

RUDY: Je bent toch ook jong geweest. Al wat die willen is gewoon wat plezier maken en zich amuseren.

MARINA: Maar wij gingen tenminste naar school.

ADRIE: Hij blijft wel lang weg.

RUDY: Wie?

ADRIE: Wel... *(Hij doet teken naar het toilet.)* Zijn koffie zal al koud zijn.

RUDY: Dan moet hij niet meer blazen.

MARINA: De ouders van tegenwoordig die kijken niet meer naar die gasten. Als ze er zelf maar geen last van hebben.

(Ondertussen komt Luc terug binnen.)

Wel ja jongens steek er nog maar eentje op. Waar die dat geld vandaan halen, dat versta ik niet. Weet je wat dat kost, een pakje sigaretten?

(Luc kijkt in het passeren ook naar buiten.)

ADRIE: Uw koffie zal al koud zijn. Maar, dat is niet erg want dan moet je niet meer blazen.

(Luc knikt, maar reageert niet echt.)

Woon jij hier in de buurt?

LUC: Nee.

MARINA: Dat is spijtig.

(Iedereen kijkt naar Marina)

(Merkt dat ze bekeken wordt en herneemt.) Dat is spijtig, die mens heeft zo gelopen en nu is die juist zijn bus kwijt.

ADRIE: Ik ben Adrie. Ik help de Rudy. Dat is mijn beste maat. Dat is de Rudy. Die heeft twee dobbermannen, hij is de baas van het café. Dat is Marina. Ze is niet graag alleen en daarom zit ze de meeste tijd bij ons. Normaal is Odetje er ook, maar vandaag niet.

LUC: Ik ben Luc.

MARINA: God, daar heb je hem. Rudy, Michel is daar. Wat zou hij vandaag weer meegemaakt hebben?

(Michel komt binnen)

MICHEL: *(Komt heel joviaal over.)* Goedemorgen mannen. Ha Marinaatje, is het een goed programma op je televisie vandaag?

MARINA: Nu is het terug rustig maar daarnet lieten ze een stukje uit een griezelfilm zien.

MICHEL: Je moet door het glas kijken, niet in het glas.

RUDY: Colaasje zeker?

MICHEL: Dat weet je, als ik moet werken... geen alcohol voor mij. Om elf uur moet ik hier de zestien van Jean overnemen.

RUDY: Om elf uur, dan heb je nog wel even tijd.

MICHEL: Ik weet het, maar wat zit ik alleen thuis te doen? Die van ons begint al om acht uur. Voor die de deur uit is heeft ze alles aan de kant en moet ik zorgen dat alles proper blijft liggen. Dus...

MARINA: Ja, als ons Anneleentje niet thuis is, mag hij gaan en staan waar hij wil, als ze het maar niet te weten komt.

MICHEL: Kijk jij nog maar wat televisie.

RUDY: Het is al een hele tijd geleden dat wij Jean nog eens over de vloer hebben gehad. Hij is toch niet ziek?

MICHEL: Nee, nee. Hij heeft een nieuwe auto gekocht. Hoe dat die dat doet dat weet ik niet, maar om de vier jaar staat daar een nieuwe bak.

RUDY: Amaai.

MICHEL: En geen kleine, een Mercedes heeft hij gekocht. Daarom dat hij nu wat op zijn portemonnee zal zitten zeker.

RUDY: Ja, je kan niemand zijn rekening maken.

MICHEL: Maar met over Jean te beginnen... Mensen, die heeft vorige week wel het een en het ander meegemaakt.

ADRIE: Toch geen accident met zijn nieuwe auto?

MICHEL: Bijlange niet.

ADRIE: Want daar hoor je veel van. Als je juist met je nieuwe autorijdt, dat er dan iemand tegen knalt.

RUDY: Dat zul jij nu nooit tegenkomen Adrie.

ADRIE: Nee dat is waar, want ik heb geen rijbewijs.

RUDY: Michel, vertel verder.

MICHEL: Het was op het werk. Hij had de lijn naar de stad. Dat is zo een lijn met nogal een slechte reputatie. Hij stopt aan een halte, daar staat er een neger van bij de twee meter. Die stapt op en hij zegt in gebrekkig Nederlands: "Boemba niet betalen." Hij gaat in de bus zitten en die zegt niets meer. Jean reclameert nog wat, maar ja wat kan je doen. Ze hebben ons geleerd, als wij alleen zijn om dan niet echt te reageren want anders krijg je toch maar vodden. Dus rijdt hij maar door.

RUDY: Maar jongens toch.

MICHEL: Die was daar echt niet goed van.

RUDY: Dat zou ik geloven.

MICHEL: 's Anderdaags dezelfde halte, daar staat nogal wat volk ineens komt die grote zwarte aangelopen. Hij stapt op, 't zelfde spel "Boemba niet betalen" en hij gaat gewoon zitten.

RUDY: Ik heb het daarnet nog gezegd. Met die gekleurde gasten niets als last. Profiteren dat is het enigste dat zij kunnen. Als je er dan tegenin gaat riskeer je nog wat lappen op je kop.

MICHEL: 's Avonds vertelt Jean heel die historie aan zijn baas. Je kan niet anders, want anders blijft dat spelletje duren. 's Anderdaags zelfde lijn, zelfde uur. Wat denk je? Die kadee staat daar terug. Hij stapt op en zegt weer: "Boemba niet betalen." Maar nu staan daar vanachter in de bus twee agenten recht en stappen naar voor. "Hela vriendje", zeggen ze, "Waarom ga je niet betalen?" "Boemba abonnement hebben". *(barst in lachen uit en valt bijna van zijn krukje.)*

(Rudy kijkt hem verbaasd aan.)

ADRIE: Ha ja, dat is normaal. Allez Rudy, versta je dat niet? Als je een abonnement hebt, moet je niet betalen.

MICHEL: Een goeie hé! Zeg Rudy, mag ik mijn soep eens in de microwave steken. Ik denk daar juist aan, ik ben dat thuis vergeten.

MARINA: Ons Anneleentje had de microwave al afgewassen en hij was bang dat hij hem vuil ging maken.

MICHEL: *(Voor Marina)* Koude soep dat is als een koude vrouw, daar kan je niets mee doen.

RUDY: Je weet de weg.

MICHEL: Ja, merci.

MARINA: Daar ben je wel met je twee voeten ingetrapt.

RUDY: Je moet eens naar het nieuws luisteren. Het is niet de eerste keer dat een bus- of trambestuurder bedreigd wordt door die gasten. Ik beklag die chauffeur, want moest hij – als eerlijke burger – die mannen met één vinger durven aanraken, dan was het land te klein.

LUC: Mag ik nog een cola?

RUDY: Natuurlijk.

LUC: Is er hier altijd zoveel plezier? Vraag eens of die andere mensen ook iets willen drinken.

ADRIE: Voor mij een witteke. *(Hij gaat bij Luc staan.)*

RUDY: Marina?

MARINA: Een glaasje witte wijn.

LUC: Neem zelf ook iets.

RUDY: Merci, ben je hier bekend in de buurt?

LUC: Nee, ik ben hier, ja hoe moet ik dat nu zeggen, heel toevallig terecht gekomen. Maar ik heb mij al goed geamuseerd. Ik wist niet dat er nog zulke cafés bestonden.

ADRIE: Je bent toch niet verloren gelopen?

LUC: *(lachend)* Nee.

ADRIE: Want als je moest verloren gelopen zijn, dan moet je maar aan mij vragen waar dat je naar toe wil. Ik ken hier heel de buurt als mijn broekzak.

RUDY: Adrie, laat die mens toch met rust.

ADRIE: Ik doe toch niets verkeerd, ik wil alleen maar helpen. Vind je dat vervelend dat ik hier zit?

LUC: Nee, blijf gerust zitten.

MARINA: Gezondheid. Hier komen er niet veel binnen die eens trakteren. Zeker niet als ze je niet kennen. 't Is hier zoals buiten, iedereen voor zichzelf.

LUC: De ziekte van de moderne tijd.

ADRIE: Daar heb ik geen last van.

RUDY: Jij hebt nergens last van. Moest iedereen zijn zoals jij, dan stonden al de dokters aan de dop. Zalig de armen van geest.

MARINA: Want zij zullen God zien, al was het door de teut van de koffiekkan. *(Ze kijkt weer naar buiten.)* Maar het is niet waar hé ! Verdomme, vuile bandieten. Hoe durven jullie? Met drie, dan voelen ze zich sterk. Dan kunnen ze het wel halen. Die stampen dat meisje gewoon omver. Ze zijn er met haar handtas vandoor.

RUDY: Wie?

MARINA: Die snotneuzen die hier al de hele tijd rondhangen. Die brave studentjes die alleen maar plezier willen maken.

(Adrie en Rudy gaan naar het raam, Luc gaat naar buiten.)

En niemand die reageert of ook maar een poot uitsteekt. Ze staan daar maar gewoon te kijken en maar commentaar geven. Waar gaat de wereld toch naar toe?

ADRIE: Luc die is daar ook. *(Hij kijkt verbaasd achter zich en merkt dat Luc daar niet meer staat.)* Hij gaat helpen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

